

The background features a stylized illustration of a woman's profile in shades of blue and purple. Her hands are placed on her face, with fingers spread. The overall aesthetic is modern and artistic.

KAMOŠI,
FRAJERI
A LÁŠKA
NAD
HLADINOU

A yellow mask with closed eyes is positioned on the left. The bottom of the cover is decorated with stylized coral and seaweed in various colors like pink, purple, and green.

Kasier West

KAMOŠI,
FRAJERI
A LAŠKA_{POD}
HLADINOU

ĎALŠIE KNIHY
OD KASIE WEST:

Láska nie je lotéria

Frajer na záskok

Zabuchnutá v knižnici

P. S. Mám ťa rada

Hlas tvojho srdca

Kamoši, frajeri a srdce na plátne

Kamoši, frajeri a bozky za kamerou

Kasier West
KAMOŠI,
FRAJERI
A LÁŠKA POD
HLADINOU

slovařt

KAMOŠI, FRAJERI A LÁSKA NAD HLADINOU

Copyright © 2020 by Kasie West

Translation © Tereza Pospěchová 2023

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *MOMENT OF TRUTH*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Point, an imprint

of Scholastic Inc. v New Yorku

v roku 2020, preložila Tereza Pospěchová.

Zodpovedná redaktorka Jana Šulková

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava

v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-566-5943-4

www.slovar.sk

*Venujem svojej spriaznenej duši, Stephanie Ryanovej.
Zbožňujem Ťa!*

1. KAPITOLA

Dozvičovala som sa pri plaveckom bazéne, krúžiac rukami. Hladina sa po predchádzajúcej súťaži ustálila a v pokojnom večere sa leskla ako zrkadlo. Nemohla som sa dočkať chvíle, keď ju rozrazím pažami. Otáčala som hlavou zo strany na stranu v rytme hudby, ktorá mi naplno zaznievala zo slúchadiel. Mala som ju síce pustenú poriadne nahlas, no neuniklo mi, že publikum zrazu akosi stíchlo. Niečo tu nesedelo. Zvraštila som obočie a rozhodla sa, že si to nebudem všímať. *Sústred' sa*, vravela som si.

Hudbu v mojich ušiach náhle prehlušil prenikavý prasťkot mikrofónu. Vytiahla som si jedno slúchadlo a pozrela sa na tribúnu. Pohľad mi padol na otca. Sedel uprostred tribúny a usmieval sa na mňa od ucha k uchu. Zamával mi. Mama vedľa neho čosi ťukala do mobilu.

Mikrofón znova zaprašťal a niekto si odkašľal. Zvuk však určite neprichádzal z komentátorskej búdky, hlásateľ v nej sa totiž obzeral okolo seba rovnako zmätene ako publikum.

„Dámy a páni,“ ozval sa čísi hlas. „Dovoľte mi, aby som vám predstavil Heathu Halla.“

„Čo to...“ zamrmlala som. „To hádam nie.“

Publikum zašumelo.

„Ten týpek z filmu?“ opýtal sa plavec za mnou. „Čo tu robí?“

Bolo mi jasné, že to nie je skutočný Heath Hall. Ako by aj mohol byť?! Veď Heath Hall je filmová postava, špión, ktorého stvárňuje herec Grant James. Ten, kto sem dnes prišiel, teda určite nebol skutočný Heath Hall, a už vôbec nie Grant James. Zrejme chcel ktosi – niekto, koho som doteraz úspešne ignorovala – len upútať pozornosť.

Tréneri a organizátori pobehovali okolo bazéna a pátrali po narušiteľovi. V tej chvíli vybehol zo šatne akýsi chalan v plaveckom úbore, mávajúc rukami nad hlavou. Na tvári mal masku Heathu Halla. Nebola to však jedna z tých lacných plastových masiek, ale veľmi kvalitná a realistická napodobenina tváre Heathu Halla. Presne takú som videla aj na záberoch z jeho ostatných narušiteľských akcií na verejnosti, ktoré spolužiaci v posledných rokoch zverejňovali na internete. Keby som stála bližšie, zrejme by som videla aj elektronický okulár a jazvu ťahajúcu sa cez pravé líce, ktorú tam kreatívne domaloval výrobca masky, aby ju odlišil od ostatných postáv Granta Jamesa.

Falošný Heath Hall vyrazil zo seba hrdelný výkrik a rozbehol sa rovno do vody. Neverila som vlastným očiam. Tréneri sa zhŕkli okolo bazéna, ale skôr než sa nanzdali, skočil doň rovnými nohami.

„Poď, poď, poď!“ povzbudzoval ho hlas z praskajúceho mikrofónu.

Publikum sa nedalo dlho núkať a tiež začalo falošného Heathu Halla povzbudzovať. Ten preplával celú dĺžku bazéna a vyliezol z vody hneď vedľa môjho štartovacieho bloku. Tvár mal stále pod maskou. Ukázal mi vztyčený palec, pričom mi vodou kvapkajúcou z ruky zamočil ruku, a potom v plnej rýchlosti vystrelil smerom k otvorenému východu. Utréla som si pažu a prizerala sa, ako sa ho tréneri pokúšajú chytiť. Márna snaha. O chvíľu sa vrátili naprázdno.

„Nuž,“ ozval sa tentoraz ozajstný hlásateľ. „Zaujímavé intermezzo. Ste pripravení na skutočné preteky? Sto metrov voľným štýlom. Zaujmite pozície.“

Čože? To hádam nie! Hruď mi zovrela panika. Plavecké okuliare som mala stále na čele, kam rozhodne nepatrieli. Ostatní plavci vykročili k štartovacím blokom. Prehltla som protesty, že potrebujem viac času – nikoho z organizátorov to očividne nezaujímalo –, rýchlo som si z ucha vytiahla druhé slúchadlo, hodila ho na bundu s kapucňou na zemi pri mojich nohách a nasadila si plavecké okuliare.

Ani nie o tridsať sekúnd som už bola vo vode. Ešteže to boli na dnes posledné preteky, telo som mala celkom stuhnuté. Čiary na dne bazéna boli rovnaké ako vždy, ale keď som sa dostala do svojho rytmu, nevdojak som si spomenula na falošného Heathu Halla.

Sústred' sa, prikázala som si.

Plecia som mala ako v ohni a oči ma pálili. Zvraštila som tvár od bolesti a zo všetkých síl som plávala ďalej, hoci ramená mi zúfalo dávali najavo, že už nevládzu. Dotkla som sa steny bazéna, spravila obrátku a odrazila sa. Už len jedna dĺžka. Adrenalin trochu tlmil bolesť. Natiahla som sa a posledný raz sa odrazila od steny.

Pohľad mi okamžite padol na výsledkovú tabuľu. O tri sekundy som zaostala za svojim zvyčajným časom, čo mi vyslúžilo štvrté miesto. Nahnevane som pleskla rukou po vode. Prvý raz po niekoľkých týždňoch som ostala bez víťazstva.

Tréner sa postavil nad moju dráhu, tak som si stiahla čiapku aj plavecké okuliare.

„Čo robia plecيا, Hadley?“

„Ujde to.“

Tréner veľavravne nadvihol obočie.

„Chod' za Dídžejom, nech ti na ne priloží ľad.“ Podal mi ruku. Viac nepovedal. Nebolo treba.

Osprchovala som sa a na ešte stále mokré plavky som si natiahla tričko a tepláky. Potom som sa vybrala do trénerovej kancelárie.

Dídžej sedel na stoličke s nohami vyloženými na stole a čítal knihu. Niektorí ľudia predstierali zranenie len preto, aby sa k nemu dostali. Vždy keď niekoho ošetroval, tváril sa ohromne sústredene. Bol fakt zlatý. Síce som oňho nemala záujem, slepá tiež nie som. Vďaka svetlohnedým očiam a bohatým tmavým kučerám vyzeral presne ako ten typ najlepšieho kamaráta, ktorý vo filmoch vždy skončí s hlavnou hrdinkou.

Zaklopala som na sklo na dverách, zdvihol hlavu.

„Môžem?“ opýtala som sa.

Nadvihol knihu, ale keďže názov bol v španielčine, nič mi to nehovorilo.

„Povinné čítanie?“ hádala som.

„Niečo také,“ odvetil. „Ale robím to aj kvôli mame. Jedna generácia je očividne viac než dosť, aby človek zabudol jazyk.“ Odložil knihu a vystrel sa. „Čo pre teba môžem urobiť?“

„Potrebujem ľad.“

Vyskočil zo stoličky.

„Na plecيا?“

Chodila som sem len z jedného dôvodu – kvôli pleciam.

„Uhádol si.“

„Pod ďalej.“ Zľahka ma nasmeroval k stoličke, kde len pred chvíľou sedel. „Ako to šlo dnes na pretekoch? Vyzeráš akosi utrápene.“

„Všetko v poriadku,“ ubezpečila som ho. Absolútne som nemala chuť hovoriť o tom, ako som práve zbabrala preteky a ako ma ten Heath Hall totálne rozladil. Moja tvár však očividne prezradila všetko. Zmenila som tému. „Nevedela som, že si dnes tu.“

„Keď som v kancelárii, tréner môže byť pri bazéne.“ Nabral ľad do dvoch veľkých vreciek na zips. Polovica poslednej naberačky sa však vysypala mimo vrecka a skončila na zemi. Nešikovne sa to snažil upratať. Sklonila som sa s úmyslom pomôcť mu, on ma však odohnal a nechal ten neporiadok na zemi. Podišiel ku mne.

„Hadley, viem, že sa snažíš bolesť bagatelizovať, no ak sa nebudeš o svoje plecيا lepšie starať, čoskoro to môže prerásť do veľkého problému. Musíš si ich viac šetriť.“

„Veď sa o ne starám.“

Pokrútil hlavou a priložil mi vrecko na pravé plece.

„Podrž to.“

Poslúchla som. Vzal vrecko s ľadom a začal mi ho upevňovať na plece. Rukami sa mi dotýkal pliec a tričkom sa mi obtrel o líce. Voňalo príjemne, trocha som sa uvoľnila. Presunul sa na druhé plece a vtedy som radšej odvrátila zrak, lebo by som sa neovládla a privoňala by som k nemu.

„Hotovo.“

„Vďaka.“

„Kým ťa to neprestane bolieť, mala by si radšej pracovať na kondičke.“

„Rozkaz, tréner,“ usmiala som sa.

Keď som prišla ku skrinkám, moja najlepšia kamoška Amelia si práve nanášala maskaru. Vzápätí ju hodila do tašky, otočila sa ku mne a štychla do vrečka s ľadom, ktoré som mala na sebe.

„Nádhera. Už ťa vidím na futbalovom ihrisku.“

„Vtipné.“

„Ako sa má Dídžej? Stále je taký rozkošný?“

„Samozrejme, najrozkošnejší chalan pod slnkom.“

„Podľa teba by chodil so stredoškolačkou?“ Amelia mala na chalanov vysoké nároky a väčšinou bola odhodlaná zbaliť aj takého, ktorý bol pre ňu nedostupný. Obdivovala som jej sebavedomie, hoci jej to takmer nikdy nevyšlo.

Vždy som ju však podporovala v jej nerealistických nádejach, pretože bolo jasné, že sú to iba sny.

„Maturoval len minulý rok, všakže?“ Nebola som si istá, pretože chodil na školu na opačnej strane mesta.

„Áno, ale pokiaľ ide o rok na vysokej a o rok na strednej, to máš ako so psami a s ľuďmi.“

Otvorila som skrinku a vybrala z nej uterák a tašku.

„Akože rok na vysokej je ako psi?“

„Presne tak. Jeden rok strávený na vysokej je ako sedem rokov na strednej.“

„Nechápem, kam chodíš na tie rozumy.“

„To by si chcela vedieť, čo?“

Otvorila som tašku a neprítomne do nej zízala. „Amelia, keď som mala posledné preteky, bola si pri bazéne

alebo v šatni?“ Amelia na pretekoch súťažila predou mnou, takže sa často už prezliekala, zatiaľ čo ja som ešte bola v bazéne.

Previnilo zvrátila nos.

„Prepáč, mala som tam byť? Neboli tam tvoji rodičia?“

„O to nejde. Bol tam Heath Hall. Skočil do bazéna.“

„To nemyslíš vážne?! A ja som to zmeškala?“

„Úplne ma rozhodil. A zrejme aj ostatných plavcov.“

„Smola. Aspoň si si ho poriadne obzrela? Kto to bol?“

„Ako to myslíš?“

„Je toho plný internet. Musí to byť niekto odtiaľto, pretože väčšina jeho verejných vystúpení...“

„Narušení verejného poriadku,“ prerušila som ju.

„... sa stala v okruhu stopäťdesiatich kilometrov.“

„Odkiaľ to všetko vieš?“

Zvrátila sa pred zrkadlom, ktoré mala pripevnené na vnútornej strane dverí skrinky.

„Nieko ich vyznačil na mape.“

„Niektorí ľudia fakt nemajú čo robiť.“

Zabuchla skrinku a oprela sa o ňu chrbtom.

„Mimochodom, už som ti vravela, že môj brat sa pozná s ozajstným Heathom Hallom? Myslím s tým hercom, ktorý ho hrá, s Grantom Jamesom.“

Prevrátila som oči. „Už asi miliónkrát.“

„No nie je to úžasné?! A Grant James je fakt ohromný fešák.“

Vopchala som uterák do tašky a zazipsovala ju.

„To ti povedal Cooper?“

„Áno, presne tak to povedal. A čo tento, tiež bol pekný?“

„Prosím? Nie. Vlastne neviem, veď mal na sebe masku.“

Vytreštila oči.

„Len masku?“

„Jasné, iba masku,“ štychla som ju do pleca. „Preskočilo ti?! Mal na sebe plavky aj plavecké tričko.“

„Mal aspoň pekné telo?“

„Ako to mám vedieť? Ani mi len nenapadlo obzerať si ho. Veď skočil do môjho bazéna!“

Amelia nadvihla obočie.

„Do *tvojho* bazéna?“

„Do mojej plaveckej dráhy, to je to isté. To jeho vinou som pokazila preteky, zostala tam po ňom negatívna energia.“

Zasmiala sa a prehodila si rucksak cez plece.

„Ty a tie tvoje rituály.“

„Žiadne rituály, ale rutina.“ Len vďaka môjmu zabehá-
nému systému sa mi darilo vyhrávať preteky. A ten hlú-
py falošný Heath Hall mi ho dnes celkom nabúral. Ak raz
zistím, kto to je, nech si ma nepraje.

2. KAPITOLA

Keď sme z plavárne dorazili na ulicu, kde bývala Sarah, bolo tam už plno áut.

„Nevravela si, že tu majú byť len decká z plaveckého tímu?“ opýtala som sa a zložila si vrecká s ľadom. Z chladom znecitlivených pliec sa však aj tak ozývala bolesť.

„Sarah to vravela. Asi sa pridalo ešte zopár ľudí.“

Vysypala som ľad do kanála a prázdne vrecká položila na podlahu pri sedadle spolujazdca. Na párty som nechodila často... dobre, nechodila som na ne vôbec. Ešte som sa nestihla prezliecť. Stále som mala na sebe plavecký úbor a tepláky. Zato Amelia vyzerala s mejkapom rozkošne. Mimovoľne som sa potiahla za vlasy, ktoré sa nestihli vysušiť, a snažila sa ich aspoň trochu uhladiť.

Prešli sme cez dom až do záhrady, kde bola väčšina ľudí. Sarah žila v štvrti postavenej okolo umelo vytvoreného jazera. Uprostred neho bol veľký vysvietený ostrov s piknikovými stolmi, na ktorý sa všetci pozerali. Vlastne

naň všetci ukazovali a čosi nezrozumiteľne skandovali. Akési meno. Prezrela som si ostrov, ale nič nezvyčajné som nevidela.

„Čo sa tu robí?“ opýtala som sa jednej baby, keď sme prišli k zadnej časti davu.

Prekvapene si ma premerala. Buď ju zarazili moje mokré vlasy, alebo že tam vôbec som.

„Povzbudzujú ho, aby preplával na ostrov,“ vysvetlilo dievča.

„Prečo?“ Táto vodná plocha nebola určená na plávanie. Jazero bolo plné rýb a ktovie, čo všetko doň nahádzali miestne decká. Nebolo veľmi hlboké: ľudia sa tam väčšinou premávali na vodných bicykloch alebo si robili zásnubné fotky s jazerom v pozadí. Nebolo praktické, iba pekné na pohľad. A navyše bol ostrov vzdialený minimálne na dĺžku šiestich bazénov.

„Stavil sa.“

„Kto?“

„Netuším, len teraz som prišla.“

„A čo je v stávke?“

Amelia do mňa štuchla.

„Ani na to nepomysli.“

„Veď mám na sebe plavky.“

„Hadley ide do toho!“ vykričlo dievča, s ktorým sme sa rozprávali.

Prevrátila som oči. Nič také som predsa nepovedala! Ostatní však už začali skandovať moje meno a srdce mi okamžite začalo biť do rytmu.

„Veď ani nevieš, aká je výhra,“ pripomenula mi Amelia. Očividne jej neuniklo, ako sa mi rozžiarili oči pri pomyslení na výzvu. A bude to poriadna výzva. Pre moje plecia určite.

Pretlačila som sa pomedzi ľudí, až som sa ocitla celkom vpredu. Pri brehu stál Jackson Holt a nohou skúšal vodu.

„Dáme si preteky, Moorová?“

Vzdychla som si a takmer sa zvrtila na päte. Ešte tento mi tu chýbal! Jackson sa správal ako malé decko. Raz sa v jedálni tváril, že si ublížil, len aby mu Mindy Halpurnová, ktorá išla celkom náhodou okolo, pomohla. Keď pochopila, že si z nej vystrelil, vylepila mu facku a celá jedáleň sa pustila do smiechu. A to ani nebola tá najdeťtinskejšia vec, akú kedy urobil. Aj napriek tomu ho však všetci majú radi, asi tak, ako všetci milujú videá so šteniatkami alebo čokoládu – nikdy sa im nezunuje.

Pri pomyslení na všetky jeho výčiny som sa rozhodla zostať. Nieкто musí dať Jacksonovi príučku, aby konečne pochopil, že svet sa nekrúti iba okolo neho a každý ho nezbožňuje. Nie je predsa žiadny športovec. Bude hračka nad ním vyhrať, hoci aj s boľavými plecami.

„Určite predýchaš, keď ťa porazí dievča?“ podpichla som ho potichu.

Vyzliekol si tričko – pohľad na jeho vypracovaný hrudník ma donútil prehodnotiť môj názor na jeho športové schopnosti – a skočil do vody. Keď sa vynoril, v očiach mu ako vždy poskakovali šibalské iskričky.

„Voda je skvelá.“

Vyzula som si topánky a pozrela sa na ostrov. Mám do toho ísť? Na pokožke som pocítila nedočkavé chvenie a hneď mi bolo jasné, že neodolám. Stiahla som si tepláky a vošla do vody k Jacksonovi. Na rozdiel od školského bazéna jazero nebolo vyhrievané a studená voda mi na chvíľu vyrazila dych. Nad vodou sa vznášal zápach bahna, rybaciny a plesne. Málo chýbalo a bola by som si to rozmyslela.

„Ty si hrozne súťaživý typ, čo?“

„Pripraviť sa, pozor, štart!“ zakričal ktosi nad nami.

Vyrazila som, nevediac, či Jackson pláva za mnou. Bolo mi to však jedno. Plecia ma stále trochu boleli, ale snažila som sa šetriť, a čím dlhšie som plávala, tým viac sa uvoľňovali. Bolo zvláštne plávať v tichu. S výnimkou pretekov som väčšinou pri plávaní počúvala hudbu zo slúchadiel. Hudba udávala rytmus pohybom môjho tela a potlačila všetky zlé spomienky.

Asi v polovici som pri nohe zacítila pohyb a čosi ma potiahlo dozadu. Na sekundu som sa ocitla pod hladinou a potom sa kašľúc vynorila. Jackson vedľa mňa šliapal vodu. Boli sme uprostred jazera, naokolo samá tma, no jeho žiarivý úsmev bol neprehliadnuteľný. Dosť mi s tým liezol na nervy.

„Myslel som si, že do toho vložíš trocha viac energie, Moorová. Že ma nenecháš len tak ľahko vyhrať.“

„Čože?“

„Nie si náhodou v plaveckom tíme?“

Znova som sa rozkašľala a premýšľala som, ako ho utopiť.

„Uvoľni sa trocha. To mal byť vtip. Horko-ťažko s tebou dokážem udržať tempo. Necháš ma aspoň trochu vydychnúť?“

Až vtedy som si všimla, že lapá po dychu.

„Prepáč.“

„Meliem z posledného. Už som sa bál, že sa utopím uprostred jazera a ty budeš príliš ďaleko na to, aby si ma zachránila.“

Ktovie, či to myslel vážne, stále sa usmieval.

„Toto bola moja posledná šanca na záchranu, preto som ťa schmatol za nohu, inak by si už bola preč.“ Sklo-

nil hlavu k vode, pričom sa mu pohojďovala v rytme pohybov tela.

Ľudia na brehu vyzerali ako mravce. Ostrov bol bližšie. Ak už naozaj nevládal, radšej by sme mali zamieriť tam.

„Určite to zvládnem,“ vyhlásil. Zrejme pochopil, čo sa mi preháňa hlavou. „Podľa teba sú tu nejaké ryby? Ja totiž ryby veľmi nemusím. Chvalabohu, že tu nie sú žraloky. Plávaš často v oceáne?“

„Málokedy,“ odvetila som. Hoci sme bývali päť minút autom od Tichého oceánu, vlny takej veľkej vodnej plochy sa dosť odlišovali od podmienok na pretekoch, nebolo to pre mňa ideálne miesto na tréning.

„Ak...“ vytreštil oči a znova sa pozrel dole.

„Čo?“

„Cítila si to?“

„Nie.“

„To sa mi asi len...“ Z ničoho nič zmizol pod hladinou.

Zalapala som po dychu a načiahla sa dolu, snažiac sa ho nahmatať. Ponorila som sa, no v kalnej vode a tme som nič nevidela. Vynorila som sa a začala vystrašene plávať do kruhu. Ľudia na brehu ma pre hlasnú hudbu nepočuli, bolo zbytočné volať o pomoc. Vzdala som to a pokračovala v hľadaní.

O minútu neskôr sa Jackson vynoril o pätnásť metrov bližšie k ostrovu.

„Asi ťa predsa len porazím,“ zvolal a vzápätí vyštartoval.

Srdce sa mi prudko rozbúchalo, ale nie od strachu, od hnevu. Ako som mu mohla tak hlúpo naletieť, len pred chvíľou som myslela na to, čo spravil Mindy?!

„Si ten najväčší idiot na svete!“ zakričala som. No on iba plával ďalej k ostrovu a tváril sa, že ma nepočuje.